

Таємне озеро

Про книгу

Стелла та її молодший брат Том переїхали з Гонконгу до Лондона, де оселилися у великому будинку з садом. Але без друзів та звичних розваг їм дуже нудно. Лише регулярне загадкове зникнення сусідського пса Гаррі викликає певну зацікавленість. Одного дня діти натрапляють в саду на старий човен. І все б нічого, але поблизу немає жодної водойми! І чомусь Гаррі, вигулькнувши раптом нізвідки якраз у тому ж місці, виявився наскрізь мокрим.

Хіба за таких обставин у брата і сестри був шанс не поринути у пригоди? От вони і поринули у величезну загадкову нору, а опинилися у зовсім іншому світі, на березі мальовничого озера. Які дивовижні події на них там чекають? І чи вдасться дітям повернутися додому?

ТАЄМНЕ ОЗЕРО

КАРЕН ІНГЛІС

ПОДЯКИ

Висловлюю подяку консультативному центру підтримки авторів дитячих книжок за пораду, як змінити сюжет на початковому етапі написання книжки. Також дякую своїй подрузі Бріджет Ренделл за її доречні виправлення та доповнення.

Вдячна своєму ілюстраторові Даміру Кундалічу, а також Рейчел Лоустон за допомогу у створенні гарної та сучасної палітурки у 2018 році.

І наостанок, і це не менш важливо, спасибі тобі, Джессіко, і тобі, Томе, чії чудові громадські сади у Західному Лондоні надихнули мене на написання цієї історії.

*Приходь погратися до саду своєї уяви
Хай зерна твоїх мрій росте і буяє в далеких землях і у часах,
давно забутих*

РОЗДІЛ 1

САДІВНИК

Обличчя Тома так пашіло вогнем, що, здавалося, ось-ось вибухне. Сонце опівдні нещадно пекло йому в спину, і крапельки поту, що вже давно громадилися у нього на лобі, свербіли та лоскотали. Однак він копав. Том знав: якщо він копатиме, то обов'язково натрапить на якийсь знак. О, якби це був шматочок м'якенького хутра! Чи бодай якийсь писк! Чи (і це було б найліпше!) пара маленьких оченят, що сліпо мружилися б від сонячного світла.

Том зупинився, щоб витерти липкий піт, і знову взявся за лопату, аж позаду вигулькнула якась тінь. На спині повиступали сироти, а серце шалено закалатало, коли, обернувшись, він побачив садівника Чарлі Гріна.

— От що, Томе Гоукен, я тобі вже не раз казав, що ці кротові нори завдають чимало клопоту, а ти вештаєшся та розкопуєш їх.

Том відчув, як запаленіли в нього щоки, і це було дивно, бо його тіло раптом скувало морозом. Чарлі Грін мав зуб на нього відтоді, як вони переїхали сюди, в цьому Том не сумнівався. Чарлі завжди дивно дивився на нього.

Том хотів було щось сказати, але в горлі стало так сухо, як у Сахарі опівдні, й він не зміг вичавити із себе жодного звука. Том ніколи не вмів хвацько виплутуватися з неприємних ситуацій, проте завжди майстерно потрапляв у халепи.

Чарлі Грін скоса дивився на нього, примруживши очі.

— Наступного разу я поскаржуся твоїй мамі! — пробурмотів він. — А зараз забирай своє лахміття та геть звідси!

Том незграбно підхопив свою торбину Скарбів. На його щастя, Чарлі Грін не помітив цибулин рослин, які Том викопав, і вони тепер лежали серед його земляних Скарбів — трьох гарних камінчиків, уламка зеленого скла і обшарпаної старої сумочки, яка, мабуть, колись належала ляльці. Камінці він залишить і покладе до коробочки з написом «Томові земляні Скарби», яку сховав за ґратками величезного каміна у спальні. Решту він викине.

На той час, коли Том відчинив маленьку хвіртку, що відділяла внутрішній дворик його батьків від головного громадського саду, Чарлі Грін вже засипав кротячі нори і важко крокував поляною до свого сараю. Довкола було чимало купок землі, які кроти нарили раніше; цей тиждень виявився поганим для кротів у Західному Лондоні.

У Тома щоразу серце заходилося з радощів, коли він опинявся у своїй спальні на першому поверсі: після тієї крихітної кімнатки, яку вони винаймали на десятому поверсі у Гонконгу, вона сприймалася як диво. Стеля здіймалася так високо, що, здавалося, Том має власне небо; засклені половинчасті двері, котрі вели на залитий сонцем балкон, скидалися на хмарочоси, а вглибині розташувався опасистий камін. Та найбільше вражав краєвид з вікна. Том міг досхочу споглядати величезний сад, який розкинувся так далеко, куди сягало око. У саду, що був спільним для усіх навколишніх будинків, росли кущі рододендрона і крислаті дуби, гілля яких, здавалось, сягало хмар.

Том тицьнувся носом у скло дверей і зітхнув, все ще думаючи про Чарлі Гріна. Аж тут він побачив невеличкого песика, який вискочив з-за дерев і подріботів через галявину до будинків.

— Стелло, повірити не можу! — заволав Том так голосно, як лишень зміг. — Гаррі повернувся!

Стелла, яка лежала на ліжку в сусідній кімнаті й роздивлялася свій браслет дружби, не відгукнулася. Вона ввімкнула гучну музику й уявляла собі, як її друзі, що залишилися у Гонконгу і зараз, мабуть, сплять, думатимуть про неї. Стелла хрумтіла льодяником, вже п'ятим за цей день. Цукерка була зі смаком м'яти і викликала приємне поколювання у вухах. «Том вважає, що він у раю, — написала вона своїй найліпшій подрузі Ганні у фейсбуку. — Однак тут страшенно нудно: навкруги лише кроти та хлопчиська!»

Стелла й бровою не поворухнула. Том теж не ворухився: він перекинувся через перила балкона, щоб подивитися, чи вийде стара місіс Мун до хвірточки, щоб зустріти свого зниклого песика. Та її там не було. І це не дивно: вона мала б бути екстрасенсом, щоб знати, коли її Гаррі надумає повернутися додому. Та який з неї екстрасенс, адже усі мешканці навколишніх будинків знали, що місіс Мун несповна розуму. Оголошення «Зник собака» вона почепила скрізь, де лишень могла, сусідів же діймала до живих печінок своїми дзвінками щодо Гаррі. Це відбувалося щоразу, коли він на кілька днів кудись зникав.

Саме про песика і думав Том, коли копирсався в саду. Загадкові зникнення малого тер'єра були частиною життя саду,

як і пихкання Чарлі Гріна, кротячі нори і, звісно ж, дивацтва старої місіс Мун. Думки про Чарлі Гріна швидко полишили голову Тома, втім, в ній оселилися думки про цуцика. Чому той так часто зникає? Куди він бігає? Тож Том вирішив будь-що розгадати таємницю песика Гаррі вже до кінця літа.

РОЗДІЛ 2

ПІД КУПКОЮ ЗЕМЛІ

«Цікаво, де Гаррі блукав цього разу», — пробурмотіла Стелла. Легенький вранішній вітерець приніс звуки музики. То їхня матуся грала на піаніно. Гаррі був відсутній майже тиждень, і місіс Мун не знала, де приткнутися (і сусіди довкола також).

Том і Стелла сиділи на своєму улюбленому горбочку на «Острові», який густо поріс травною. «Острів» — це чотири дуби посеред саду, які обступили кущі рододендрона. Стелла крутила свій браслет дружби, що їй подарувала Ганна перед від'їздом із Гонконгу. «Ні час, ні відстань не зруйнують нашої дружби», — урочисто мовила Ганна, коли вручала Стеллі цей браслет. Як багато ці слова значать зараз!

— Цікаво, куди Гаррі зникає, — копнувши землю, проказав Том.

— Не роби цього! — вигукнула Стелла. — Якщо Чарлі Грін побачить, тобі добряче перепаде...

— Ой! Що це? — Том широко розплющив очі й втупився в землю у себе під ногами.

— Що ти там знайшов? — Стелла подалася вперед, щоб роздивитися знахідку Тома.

— Здається, це справжній скарб! — зрадів Том.

Він продовжував копати, аж поки побачив круглу накривку дерев'яної скрині — справжньої скрині зі скарбами.

І тут Стелла боляче схопила Тома за руку.

— Ой! Відпусти! — скрикнув він.

— Ш-ш-ш! — прошепотіла Стелла, вдивляючись кудись поперед себе.

Кущі навпроти них зашаруділи. Стелла і Том залякли. Якщо зараз з них вигулькне Чарлі Грін, то добряче дасть їм на горіхи.

— Мабуть, то була пташка, — шепнув Том і полегшено зітхнув.

Шурхотіння в кущах затихло. Том знову взявся до своєї справи.

— Це скриня, і на її накривці є якісь канавки, — тихенько промовив він. Тому здавалося, що ця накривка безмежна, адже розкопана яма ставала дедалі ширшою.

І раптом зіниці Стелли розширилися.

— Томе, — промурмотіла вона, не повіривши своїм очам. — Це не скриня! Це — човен!

— Човен? — здивувався Том. — Який ще човен? Чи ти здуріла? Де ти тут бачиш воду?

І тут кущ біля них задвиготів. Том і Стелла завжди могли впізнати пихкання Чарлі Гріна, хоч де він був. Напевно, той буркотун проповз кущами, щоб заскочити їх зненацька.

Почувся гучний хрускіт, гілки затремтіли і звідти вихопився... Гаррі.

— Гаррі! — скрикнули вони одночасно.

— Та він геть мокрий! — вигукнула Стелла.

Гаррі глипнув на Тома і Стеллу, потім повернувся і чкурнув у бік дому.

— Гаррі, зачекай!

Том побіг за собакою. Та Гаррі стрімко, наче блискавка, майнув повз кущі рододендрона і побіг через осяяну сонцем

галявину. Місіс Мун ще не знала про повернення Гаррі, тож на неї чекав приємний сюрприз.

— Томе, повернись!

Том пригальмував, і цієї миті десь за садом пролунав матусин голос.

— Томе, Стелло! Йдіть-но сюди! Ми вже маємо їхати!

— Допоможи мені з оцим, — Стелла тягла через галявину якусь колоду. — Якщо Чарлі Грін побачить, що ми тут накоїли, нас не випускатимуть з дому цілий тиждень!

Том мав нещасний вигляд. Щойно він знайшов найбільший скарб за всю свою кар'єру копача скарбів і ось на тобі — йому кажуть, що він має запхати його назад.

— Я хочу витягти звідти цей човен! — запротестував він.

— У нас обмаль часу! Треба їхати до бабусі! — прошипіла Стелла. — Швидко хапай той край колоди.

Спотикаючись, вони примостили колоду на пагорбок.

Том відступив назад і спересердя штурхонував колоду ногою.

— Послухай, — проказала Стелла, — зараз не час зчиняти скандал. Завтра ми повернемося додому і будь-що дізнаємося, де шастав Гаррі.

Том задумався.

— Про що ти?

— Розумієш, — сказала Стелла, дістаючи цукерку з пакуночка, — там, де є човен, має бути і вода. Гадаю, Гаррі знає, де вода, і вона має бути десь поряд!

РОЗДІЛ 3

ВТЕЧА НА СВІТАНКУ

Стелла цієї ночі не стулила очей. А Том, спальня якого була поруч, заснув одразу ж, щойно його голова торкнулася подушки.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ